Живу, як той гірський потік,
На спокій — ні хвилини.
Іскрюсь від кременя в бігу,
Туманюся від глини...

Спадаю дзвінко з темних скель
У плесо, повне гулу.
Від крові пурпурним стаю,
А чорним — від намулу.

Та відновляється в мені
Невигасна й воскресна
Мого кохання чистота,
Як та блакить небесна.

Прояснює в мені любов,
Як сонце неминуще,
Все, що в моїй душі моє
Джерельне і цілюще.